

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Carol Marinelli

Olasz temperamentum

Elizabeth Power

A sors fintora

Rebecca Winters

Csillagok az Olimposz felett

Susan Meier

A parti ház

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Italian's Marriage Bargain* (Harlequin, Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: *Kőszeghy Eszter*

© Elizabeth Power, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Italian's Passion* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

© Rebecca Winters, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Baby out of the Blue* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: *Herczog Gábor*

© Harlequin Books S. A., 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Mom for the CEO's Daughter* (Harlequin, Romance)

Magyarra fordította: *Németi Anita*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 69. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-043-6

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@charlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Carol Marinelli

Olasz
temperamentum

1. FEJEZET

Túl szép ahhoz képest, hogy férfi, gondolta Felicity, és halkán felnyögött. Kezét hasogató fejéhez szorította, és megpróbálta nyitva tartani a szemét, bár ólomnehéznek érezte a szemhéját. Komoly erőfeszítésébe került, hogy ne bámulja a vonzó arcot, és elfordítsa róla a tekintetét.

Zavartan nézett körül a fényűzően berendezett szobában. Hogyan került ebbe a hatalmas ágyba? De ami még ennél is fontosabb: mit keres Luca Santanno karjában?

Luca Santanno!

Magától a névtől is megborzongott, és váratlanul heves gyűlölet kerítette hatalmába. Ez az alak egyetlen tollvonással rémálommá változtatta a családja életét!

Tudta, hogy menekülnie kellene a közeléből, amilyen gyorsan csak tud, de legalábbis kérdőre vonnia őt, hogy kiderítse, hogyan került ide. Ám egy bizonytalan érzés arra készítette, hogy alaposabban megnézze magának a hálótársát.

Finom metszésű, klasszikus vonásai egy antik szoboréhoz hasonlítottak, bronzsínű bőre pedig még vonzóbbá tette. Felicity szinte elképzelhetetlennek tartotta, hogy ez az Adonisz annyi fájdalmat okozott neki. Egyszerűen... tökéletesnek tűnt. Magas homlokába lógó, hollófekete, hullámos haja, éjsötét szempillája, formás ajka, határozott vonalú, borostás álla elbűvölte.

Elfojtott egy újabb sóhajt, miközben kelletlen, mégis elismerő pillantással méregette a mellette elnyúló alakot.

Luca Santanno sudár jelenség volt. A bizonyára méretre készült, olasz cipőbe bújtatott lába kis híján lelógott az ágyról. Elegáns öltönytadrágjához fehér inget viselt, rajta szempillafesték elmosódott nyomai.

Felicity szégyenkezve hunyta le a szemét. Ez annyit jelent, hogy sírt. Ráadásul Luca Santanno széles mellkasán!

Ez a felismerés megrendítette és elbizonytalanította. Korábban sosem hagyta el magát ennyire. Élete legnehezebb óráiban is sikerült megőriznie az önuralmát. Még Joseph halálakor is mélyen eltemette a bánatát és gyászát...

Az ajkába harapott, és megpróbálta száműzni hivatlan emlékeit a tudatalattija legmélyebb zugába, ahová annak idején elrejtette őket.

– Jó reggelt!

Felicity összerezzen. Ösztönösen tudta, milyen lesz a férfi hangja – mély, bársonyos, erős akcentusú és vontatott beszédmodorú, ami az ártalmatlan szavaknak furcsa, érzéki jelleget kölcsönöz.

Nagy nehezen összeszedte magát, elfordította a fejét, és belenézett a valaha látott legragyogóbb kék szempárba.

Azt kívánta, bárcsak az elmúlt percekben magyarázatot keresett volna a jelenlegi helyzetére, ám ehelyett átadta magát annak az élménynek, amelyet Luca Santanno látványa jelent.

– Jó reggelt! – motyogta rekedten. Ez nem volt túl eredeti, és enyhe ausztrál akcentusa megközelítően sem hangzott olyan érzéken, mint a férfié.

Luca Santanno óvatosan kihúzta a karját a lány feje alól, nagyot nyújtózott, és közben jólesően ásított. Olyan nyugodtnak és fesztelennek tűnt, mintha minden reggel egy idegen lánnyal a karjában ébredne.

Talán így is van, gondolta Felicity némi cinizmussal. A körítés mindenesetre illett ehhez. Újra körülnézett az elegáns helyiségben, mintha meg akarna győződni róla, hogy nem csal a szeme – és valóban nem csalt.

Masszív, fényesre csiszolt antik mahagónibútorok, csillogó kristálycsillárok és -vázák, pazar aranyszínű függönyök – mindez arról árulkodott, hogy a mellette fekvő férfi bármelyik lányt megnyerheti magának. Felicity egy szörnyű pillanatig azon töprengett, vajon ő is szerepel-e a hódításainak kétségkívül hosszú

listáján.

– Gondolom, magára férne egy erős kávé.

A férfi nem várta meg a választ, hanem fogta a telefonkagylót, és hosszasan beszélt olaszul, amit a lány túl hosszúnak és bonyolultnak talált ahhoz, hogy egyszerű kávérendelés legyen. Aztán ráébredt, hogy valószínűleg egy szállodában vannak, és Santanno a szobaszervizzel beszél.

És bizonyára nem is akármilyen szállodában, folytatta Felicity egyre növekvő tisztánlátással a gondolatsort. Egészen biztosan a férfi egyik luxushoteljében vannak. Csak az a kérdés, melyikben.

– Ausztráliában vagyunk még? – kérdezte nyomatékosan, amikor Santanno letette a kagylót. – Vagy ez a rémálom rosszabb, mint gondoltam, és Olaszországban ébredtem?

A férfi kissé meghökkent, aztán olyan harsányan felnevetett, hogy Felicity szája sarka is megrándult.

– Ne aggódjon! – nyugtatta meg a férfi. – Még Ausztráliában vagyunk. A rémálma itt és most véget ér. Rico, akivel az imént beszéltem, a szülőhelyemről, Moserallóból származik. Sok honfitársam van az alkalmazottaim között.

Nos, legalább a megfelelő országban vagyok, gondolta Felicity. Csak nem a megfelelő szobában! Ugyanis az, amelyben Matthew-val...

Matthew!

Felicity felült, és mindjárt az álláig húzta a takarót. Jóságos ég! Fehérneműn kívül semmit sem visel! Csak ebben a pillanatban ismerte fel, valójában milyen súlyos helyzetbe került.

– Hideg ásványvizet is rendeltem – magyarázta Luca Santanno, mit sem törődve a lány kétségbeesésével. – Gondoltam, szomjas lehet.

Az nem kifejezés! A szája teljesen kiszáradt, de az semmi volt a halántékában lüktető fájdalomhoz képest, amelyet a hirtelen felülés váltott ki.

– Köszönöm – motyogta bizonytalan hangon, aztán megköszöri a torkát.

– Minden rendben?

Luca figyelmesen fürkészte őt.

– Őszintén? – Felicity remegő kézzel igyekezett összetűzni a francia kontyából kiszabadult szőke hajtincseit. Egy-két hasztalan próbálkozás után sóhajtva elállt a tervétől. – Nem – mondta némileg határozottabb hangon. – Egyáltalán nem érzem jól magam ebben a lehetetlen helyzetben.

– Teljesen megértem.

A férfi hangjában annyi együttérzés bujkált, hogy Felicity akaratlanul is feléje fordult.

– Nézze, szörnyen kellemetlen, de nem emlékszem, mi történt az elmúlt éjszakán – vallotta be szégyenkezve. – Csak annyit tudok, hogy... – Hirtelenjében elnémult, mert fogalma sem volt, hogyan nevezze Matthew-t. – Egy ismerőssémmel voltam azon a díjkiosztón, aztán...

Luca némán figyelte, ahogy a lány lázasan kutat valamilyen kifogás után, hogy átszökhesse a Matthew-val közös szobájukba. Előtte azonban még magyarázatot is találnia kell a múlt éjszakai hollétére.

– Biztosan romlott ételt ettem, vagy influenza bujkál bennem – gondolkodott hangosan a lány. – És mivel rosszul voltam, nem a megfelelő szobába mentem... – Elakadt a hangja, amikor észrevette, milyen gúnyosan néz rá Luca. Felicity elhatározta, hogy megadja magát, és lesütötte a szemét. – Csak szörnyen másnapos vagyok, igaz?

– Úgy is mondhatjuk – hagyta helyben a férfi, és felnevetett, amikor a lány magába roskadt.

Ez a szemtelen fráter még gyönyörködik is a zavarában!

Felicitynek elege lett a méltatlan helyzetből. Határozott mozdulattal maga köré csavarta a vastag takarót, és felállt. Egyetlen másodpercet sem veszteget tovább értelmetlen magyarázkodásra és bocsánatkérésre! Akármilyen lehetetlen helyzetbe keveredett is a múlt éjjel, attól nem lesz jobb.

– Most mennem kell.

Felicity ebben a pillanatban azt kívánta, bárcsak egyike lehetne azoknak a nagyvilági hölgyeknek, akiket a hollywoodi filmekből ismer. Akkor most titokzatos mosollyal és a levegőbe csókot dobva kivonulhatna ennek a férfinak a hálószobájából és életéből.

Ám egy idegen szobában ébredni egy idegen férfi mellett – ez még egy Felicitynél jóval magabiztosabb valakit is megviselne. A lány érezte, hogy újra forró könnyek szöknek a szemébe, de határozottan visszapislogta őket. Bármilyen vitte is rá a múlt éjjel, hogy Luca Santanno vállán sírja ki magát, nem engedi,

hogy ez még egyszer megtörténjen!

Felicity halkan szipogott, és közben feltűnés nélkül körbenézett, a ruháit keresve. Amint megpillantotta a cipőjét és táskáját, hozzálátott összeszedni őket, amiben a terjedelmes takaró jócskán akadályozta.

– Ha a ruháját keresi, a szálloda mosodájában van, és hamarosan felhozzák.

A lány tehetetlenül ereszkedett le az ágy szélére. Elegáns kontya időközben teljesen kioldódott, így hosszú szőke fürtjei a meztelen vállára hullottak. Idegesen rázta meg a fejét. Hogyan kerülhetett éppen ő, Felicity Conlon, a mindig összeszedett, fegyelmezett fiatal lány egyetlen éjszaka leforgása alatt ilyen slamasztikába?

A múlt este menetét is a legapróbb részletekig megtervezte, ahogy azt minden fontos üzleti manőverrel tette. Elvégre csakis üzletről volt szó...

– Nem a saját lábamon jöttem fel ebbe a szobába, igaz? – kérdezte kelletlenül, miközben hivatlan képek és emléktörödékek árasztották el. – Maga hozott fel...

– Így van.

– Azt... azt mondta, átengedi nekem az ágyat, és a kanapén alszik, mert nem akartam visszamenni...

– Az ismerőshez – segített emlékezni a férfi. – Pontosan így történt.

– De... akkor miért ébredtem maga mellett? Miért nem aludt a kanapén?

– Mert megkért, hogy csatlakozzam – mondta Luca könnyedén, és nyugodtan viszonzta a lány kétségbeesett pillantását. – Természetesen először haboztam, tekintettel a maga... bizonytalan állapotára és hiányos ruházatára.

– Ez azonban mégsem tartotta vissza – állapította meg a lány kimért hangon.

– Nagyon meggyőző tud lenni – védekezett a férfi. – És hihetetlenül makacs.

– Ó!

– Tény, hogy szabályosan kikelt magából. Tehát inkább engedtem a kívánságának.

Luca igazat mondott, még ha Felicity nem szívesen vallotta is be. Az elhangzó szavak az emlékek újabb áradatát szabadították fel lüktető fejében. Maga előtt látta Lucát, amint kéri őt, hogy nyugodjon meg végre; ahogy hideg vizet hoz neki, és aggódó szülő módjára ragaszkodik hozzá, hogy meg is igya; ahogy egyik papír zsebkendőt a másik után húzza ki a dobozból, hogy felszárítsa könnyáztatta arcát; ahogy a karjába kapja őt, mély hangján vigasztaló szavakat suttog neki, és...

Felicity reszketve vette a levegőt, miközben a férfi meleg, erős kezére gondolt, amely addig simogatta és masszírozta a nyakát és a hátát, amíg a gond, a fájdalom és a feszültség alább nem hagyott. Mint amikor szörnyű rémálomtól igyekeznek megszabadítani egy gyermeket.

Azonban Felicity reakciója erre a bánásmódra egyáltalán nem gyerekes volt. Semmi ártatlanság sem volt a teste árulkodó jelzéseiben. A gondolatra, hogy ez a részlet még tisztázásra szorul, forró borzongás futott végig rajta.

– Mi... – elakadt a szava, és zavartan pislogott – tettünk valamit?

– Beszélgettünk – válaszolta Luca kurtán. – Vagyis inkább maga beszélt, én hallgattam.

– Sajnálom, ha untattam. – A férfi nem viszonzta a lány tétova mosolyát, és más gesztussal sem segített a nyilvánvaló zavarán. – De... hogyha csak beszélgettünk... akkor miért vetkőztem le?

– Rögtön azután, hogy a szobába értünk, hozattam egy erős kávét abban a reményben, hogy az gyorsan talpra állítja. Talán működött volna is, ha nem... ha nem adta volna ki magából. Ezért van a ruhája a mosodában.

Tehát Lucának még abban a kínos helyzetben is segítenie kellett! Ha Felicity rá mert volna nézni a férfira, láthatta volna meglepően együtt érző, már-már gyengéd mosolyát.

– Nem feküdtünk le egymással, amennyiben erre célzott. De ha már fölhozta a témát...

– Nem! – utasította rendre Felicity a férfit, de az tudomást sem vett a közbeszólásáról.

– Ha együtt töltöttünk volna egy szerelmes éjszakát, arra nem kellene emlékeztetnem, ezért kezeskedem – állította Luca önelégülten.

– Köszönöm.

– Mit?

– Hogy nem használta ki a helyzetet.

– Higgye el, nem esett nehezemre.

Aú! Ez fáj!

– Szóval tényleg nem...? – kérdezte a lány lángoló arccal.

– Érdemben nem.

Hát jó. Felicity igyekezett a leheletnyi csalódottság helyett megkönnyebbülést érezni. Talán még sincs túl késő. Tehát csak találnia kell egy érthető magyarázatot Matthew számára, miért töltötte az éjszakát az övé helyett az üzlettársa ágyában.

Felicity egy hanyagnak szánt mozdulattal kisimította a haját az arcából, felemelkedett az ágy széléről, és megajándékozta a férfit egy halvány mosollyal.

– Nos, akkor...

Luca nem viszonozta a mosolyát, hanem az oldalára fordult és a könyökére támaszkodott.

– Nos, akkor mi?

A szavaiban gúnyosan kihívó felhang bújt meg, és ragyogó kék szemének pillantása mintha szabályosan keresztülfúrta volna a lányt.

– Sajnálom, de normális esetben egyáltalán nem iszom alkoholt, csak néha-néha egy pohár bort – magyarázta Felicity bizonytalanul. – Semmi töménytet. Még az illatát sem bírom. Tegnap kivételt tettem, hogy egy kis bátorságot gyűjtsek. – Luca a homlokát ráncolta. – Igen, tudom, az olyanoknak, mint maga, nincs szükségük italra az önbizalmuk növeléséhez – motyogta a lány feszülten.

– Mégis mennyit ivott tegnap este?

– Két vodka-lime koktélt. – Felicity grimaszolt. – És ez után a szörnyű élmény után örülök, hogy nem kedvelem az italt. Hogyan képesek egyes emberek ebben még élvezetet is találni?

Luca elengedte a füle mellett az utolsó szavakat.

– És tényleg azt gondolja, hogy két vodka-lime koktél ilyen megsemmisítő hatással lehetett magára? Nem jutott még eszébe, hogy valamit belekevertek az italába?

– Maga beletett valamit az italomba? – kérdezett vissza a lány elképedve.

Luca bosszúsán felhorkantott, és megvetően legyintett. Felicity eléggé szemérmes volt ahhoz, hogy elvörösödjön a férfi megsemmisítő pillantásától, aztán hirtelen derengeni kezdett neki a dolog.

– Matthew volt az!

Émelygés és düh fogta el, miközben igyekezett feldolgozni ezt a felismerést. Egy újabb visszataszító jellemvonás Matthew hiányosságainak terjedelmes listáján! Ráadásul ékes bizonyíték arra, hogy még egy ilyen piszkos trükköt sem hagy ki, hogy megkapja, amit akar.

– Az alkalmazottaim hívták fel rá a figyelmemet – szakította félbe Luca a lány gondolatait, de Felicity csak fél füllel figyelt rá. – Emlékszik, hogy a szomszédos asztalnál ültem?

– Ühüm.

Az este első fele még nagyon élénken élt a lány emlékezetében, és természetesen feltűnt neki a vonzó férfi a szomszéd asztalnál – Matthew túlzó figyelme és gondoskodása ellenére. Ám nem állt szándékában Luca Santanno túlméretezett egójának hízelegni azzal, hogy ezt beismeri.

– Az étel mellé egy alkoholmentes koktélt rendelt... pontosabban összesen hármat.

– Igen, de a menühöz volt bor, és...

– Amit valójában kapott, az az epres daiquiri egy kétes változata, illetve három. A partnere kínosan ügyelt rá, hogy minden alkalommal másvalaki szolgálja ki, amikor a bárpulthoz ment, hogy egy kis változtatást tegyen a rendelésükben. Csak a negyedik próbálkozásnál tűnt fel az egyik éber alkalmazottnak.

Felicity egy pillanatig szóhoz sem jutott. Aztán felháborította Matthew alattomos játéka, de legalább ugyanolyan dühös volt a saját naivitása miatt is. Ám a dühe hirtelen új célpontot talált magának – Luca Santannót!

Könnyű neki ujjal mutogatni, és a kéretlen megmentő szerepében tetszelegni! Pedig halvány fogalma sincs, milyen fontos volt neki ez az este, az apjáról nem is beszélve! Ha Luca nem avatkozott volna közbe... Akkor legalább már túl lenne az egészen.

– Ma reggel váltok néhány komoly szót Matthew-val – ígérte Luca dühösen. – Ha ez megszokott viselkedés nála, akkor talán másik munkahely után kellene néznie.

Felicity rémülten felsikoltott.

– Jaj, ne! Kérem, ne! – könyörgött. – Biztosan nem akart ártani nekem. Hiszen tudja, milyen.

– Halvány elképzelésem sincs, milyen Matthew. Hogyan is lenne, amikor alig két-három alkalommal láttam? – Amikor elkapta Felicity kétkedő tekintetét, megmerevedett. – Talán ő mást állít? – kérdezte élesen.

De még mennyire! Matthew változata szerint ő Luca jobbkeze és legfőbb bizalmasa! Ám ez most nem tartozik ide. Felicity nem akarta megkockáztatni, hogy fölbosszantja Matthew-t, mert ezzel hátba támadná a szüleit, és egyben elveszítené a saját lelki békéjét. Tehát hihetőnek és meggyőzőnek kell lennie Luca előtt.

– Matthew és én... – Elakadt a szava, és érezte, hogy elvörösödik. Szinte könyörögve nézett a várakozó férfitra, hogy állítsa le, mondván, nem érdeklik a további részletek. Ám Luca Santanno némán és figyelmesen nézett rá. – Tegnap el akartuk jegyezni egymást. Ezért is volt a két ital. Szörnyen ideges voltam – tette hozzá gyorsan a lány, amikor meglátta a férfi hitetlenkedő pillantását.

– De... miért volt ideges? Miért tűnt olyan levertnek és megfélemlítettnek egy ilyen örömteli eseményen?

Felicity megvonta a vállát.

– Mert átmenetileg úgy éreztem magam – mondta további magyarázat nélkül.

Hogyan is vallhatná be, hogy kétségbeesésnél és undornál jóval többet érzett, mivel Matthew világossá tette, hogy nem hagyja tovább hitegetni magát a bejárati ajtó előtt lopott csókokkal és véget nem érő mentegetőzésekkel? Eltökélt szándéka volt, hogy végre elveszi, amit akar.

És Felicity semmit sem tehetett volna ellene.

Azzal az érzéssel állt fel, és túrt bele a kócos hajába, hogy már így is többet árult el a kelleténél.

– Inkább hagyjuk ezt a témát, rendben? Megkérné a mosodát, hogy hozza fel a ruhámat?

Legalább egy percig várakozón állt ott, de Lucának esze ágában sem volt a kagylóért nyúlni.

– Hát jó – mondta végül a lány. – Akkor nekem kell intézkednem.

– Rendben, megértem, ha izgatott egy kicsit – folytatta a férfi az eredeti beszélgetést, mintha nem hallotta volna Felicity kérését. – De miért akarná Matthew leitatni magát? Melyik férfi akarná megkérni egy lány kezét úgy, hogy az másnap reggel ne legyen képes visszaemlékezni rá?

Felicity örömtelenül felnevetett. Luca látta, hogy a válla megfeszül. Mint aki mindenre elszánta magát...

Keserű hangja olyan hűrt pendített meg a férfi lelkében, ami bosszantotta őt. A Matthew-val szembeni érzései, amelyeket eddig csupán ellenérzéseként lehetett volna leírni, hirtelen undorra és megvetéssé változtak. Ám tisztában volt vele, hogy bármilyen rossz szó rögtön újra védekezésre készítetné Felicityt. És akkor végleg eltűnik – nemcsak a szobájából, hanem az életéből is.

Márpedig Luca nem akarta, hogy elmenjen.

Ez a felismerés meglepte őt. Tegnap este csak aggódott a lány miatt, és segíteni akart neki. Teljesítette az erkölcsi kötelességét, és a probléma megoldódott. Tehát ha Felicity vissza akarja kapni a ruháit, és visszamegy ahhoz a gazemberhez, nem tehet semmit, és ennek nem kellene zavarnia őt.

De zavarta.

– Komolyan azt tervezi, hogy a múlt éjjel történetek után visszatér Matthew-hoz?

– Nézze, Mr. Santanno, tényleg rendkívül hálás vagyok az aggodalmáért. – Felicity udvariasan mosolygott, de észrevehető volt a hűvös, eltökélt színezet a hangjában. – Tekintve a zavarodott állapotomat, érthető, hogy közbeavatkozott. És biztos vagyok benne, hogy csak jót akart. De az az igazság, hogy pontosan tudtam, mibe bocsátkozom tegnap este, úgyhogy a jövőben megleszek a segítsége nélkül.

– Megengedem magamnak, hogy más véleményen legyek. – Felicity szeme meglepetten elkerekedett a furcsa megfogalmazás hallatán. – A londoni menedzserem kedvenc szófordulata – magyarázta a férfi vigyorogva, de aztán rögtön elkomorult az arca. – Az egyetlen értelmes dolog, amit tegnap este tett, hogy segítséget kért tőlem. Maga szólított meg engem. Felfrissíthetem kicsit az emlékezetét?

– Inkább ne! – igyekezett Felicity némi humort csempészni a beszélgetésbe, de a kérése nem talált meghallgatásra.

– Az egyik beosztottam elterelte Matthew figyelmét, miközben én félrevontam magát, és elmagyaráztam, hogy valamit beletettek az italába. Maga pedig szabályosan könyörgött, hogy védjem meg attól az alaktól, úgyhogy nem maradt más választásom, mint felhozni ide.

– Vissza is utasíthatott volna!

– Ha akár csak egyetlen szabad szoba is lett volna a szállodában, akkor azt biztosan megkapta volna

– magyarázta a férfi éppolyan dühösen, mint Felicity. – Talán azt hiszi, tényleg nem lett volna jobb dolgom tegnap éjjel, mint magára vigyázni? Nemcsak azért, mert a bálterem tele volt vendégekkel, hanem még a sajtó is a nyakamban liheg, és... Az ördögbe!

További magyarázat nélkül, levegőt sem véve felugrott az ágyról, átrohant a szobán, és feltépte az ajtót.

A lány elsápadt, és szabályosan kapaszkodott a hevenyészett tógájába. Most túlfeszítettem a húrt, gondolta pánikba esve. Luca Santanno úriemberként viselkedett vele, ő pedig úgy veszekszik, mint egy vén boszorka. Nem maradt más választása, mint valamelyest méltóságteljesen visszavonulni. Emelt fővel az ajtóhoz ment, hogy elhagyja a szobát.

– Hová a pokolba akar menni? – förmedt rá Luca, amikor el akart csusszanni mellette.

– A szobámba, hová máshová?

– Ebben az öltözékben?

– De... hiszen maga rakott ki az ajtó elé.

– Ostobaság, csak be akartam hozni az újságot.

A férfi tovább egy pillantásra sem méltatta Felicityt, hanem elkezdte átlapozni a reggeli lapot.

Hirtelen megkeményedtek a vonásai, és sziszegett valamit olaszul, ami gyanúsán emlékeztetett valami szaftos szitkozódásra. Aztán a földre dobta az újságot, és a haragját váratlanul a lányra összpontosította.

– Talán többnyire ilyen típusú férfiakkal van dolga? Akik fehérműben és lepedőben kergetik ki a szálloda folyosójára? Hát ennyire kevés büszkeség és önbecsülés szorult magába?

Felicity úgy állt ott, mint aki gyökeret vert, és meredten bámult a férfira.

Luca sóhajtott, és néhány mély lélegzetet vett.

– Nem hiszem, hogy ilyen életre vágyik, Felice.

A dühét Felicity el tudta viselni, igen, még a megvetését is, mivel annak semmi köze az önmagáról alkotott képhez. De ez a bizalmas megszólítás és a melegség a hangjában ismét könnyeket csalt a szemébe.

– Ha szabad, gyorsan felhívom a szálloda mosodáját, és két percre kölcsönkérem a fürdőszobáját, mielőtt eltűnök – mondta éles hangon. – Aztán végleg megszabadul tőlem.

Ám úgy tűnt, Luca még mindig nem fejezte be az erkölcsi prédikációt.

– Az eljegyzésnek nem egy különleges eseménynek kellene lennie, amelyre az ember egész életében szívesen emlékszik vissza? – folytatta, miközben Felicity a kicsengést hallgatta a telefonkagylóban. – Nem pedig egy vacak kis összejövetelnek túl sok alkohollal és az azt követő büntudattal?

– Ezt maga nem értheti! – préselte ki Felicity az összeszorított ajkai közül.

– Annyit mindenesetre értek, hogy bármi volt is Matthew tegnap esti tetteinek mozgatórugója, jó nem lehetett. Ha én megkérném a kezét, akkor gondoskodnék róla, hogy az egy csodaszép, felejthetetlen este legyen, és hogy úgy bánjanak magával, ahogy megérdemli.

Közben bejelentkezett a recepció, és egy barátságos női hang megkérdezte a lánytól, mit kíván. Ám ő egyedül Luca szavait hallotta, amelyek mélyen szíven ütöttek. Egyetlen futó pillanatig arra vágyott, bárcsak betölthetné ezt a szerepet Luca életében! Az erős karjában feküdne, és hallgatná a szerelmes fogadkozását. Az ajkán érezné a szép, hűvös ajkát, a meleg kezét a testén...

Ám ez csak egy ostoba elképzelés, amely még jobban megnehezíti, hogy kövesse az eredeti tervét. Oda kell figyelnie, hogy mihamarabb elkerüljön ennek a zavarba ejtő férfinak a közeléből!

– Értem én, hogy nem érzi magát kellemesen a jelenlétemben – mondta a férfi, mintha olvasott volna Felicity gondolataiban. Most még elszántabb volt, mint korábban, hogy nem hagyja őt csak úgy a sorsára, és végképp nem engedi át annak az ellenszenves fickónak, akitől csak nemrég sikerült megmentenie.

– Nézze, Rómába kell repülnöm, és a következő napokban nem lesz szükségem a szobára. Felhívom a recepciót, felhozatom a csomagjait, és üzenetet küldetek Matthew-nak, hogy hazautazott, mert beteg. Így időt nyer, hogy rendbe jöjjön és gondolkodjon. Nézze, Felicity, bár nem értem, pontosan mi folyik itt, de tegnap este nemcsak ideges, hanem egyenesen feldúlt volt. És ha nem nézzük Matthew kétes módszerét, talán a gyalázatos viselkedésével még szívességet is tett magának.

– Mégis hogyan jutott erre a felismerésre? – kérdezte a lány gúnyosan.

– Mindegy, hogyan színészkedik ebben a percben, a múlt éjjel igazat mondott. Matthew ágya nem a megfelelő hely magának – felelte a férfi nyugodtan, és ezzel megint szíven találta Felicityt. És amikor kinyújtotta a kezét a telefonkagyló után, amelyet a lány még mindig mentőövként szorongatott, Felicity

rövid tétovázás után átnyújtotta neki. Mindegy, mi következik most, mindegy, milyen következményei lesznek a döntésének a szüleire nézve, Lucának igaza van.

A lány egyszeriben teljes bizonyossággal tudta, hogy az semmi esetre sem oldja meg a gondjait, ha visszatér Matthew-hoz.

2. FEJEZET

Visszafogott kopogtatás jelezte a szobaszerviz érkezését. Luca, aki szemlátomást hozzászokott a személyzethez, felszabadultan beszélgetett a pincérrel, miközben Felicity még mindig mezítláb kucorgott az ágy szélén, és legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében.

Ha a férfi legalább elmagyarázta volna a pincérnek, hogy ő nem a legújabb hódítása! De természetesen nem tette. Ehelyett feléje fordult, és igyekezett a megterített reggelizőasztalhoz csábítani őt.

– Még mindig nincs étvágya? Egy kis gyümölcsöt vagy egy forró kávé? Vagy előbb szeretne zuhanyozni?

Hogy megszökjön a kínos helyzetből, Felicity elfogadta a férfi utóbbi ajánlatát, és bocsánatkérés motyogva eltűnt a fürdőszobában.

A fehér márvánnyal borított helyiség is lélegzetelállító fényűzésről árulkodott. Leginkább a csillogó, illatos kivonatokkal teli üvegcsék nyugtázták le, amelyek a tetszetős tükör előtt sorakoztak. Halvány mosollyal gondolt a saját szerény kozmetikai táskájára, amely valahol Matthew szobájában hever magányosan...

Rémült sikkantással nézett az órára, aztán rögtön megnyugodott. Elvileg legfőbb ideje lenne bevenni a fogamzásgátló tablettáját, de szerencsére az ilyen óvintézkedésekre többé nincs szüksége. Lehunyta a szemét, és hatalmasat sóhajtott. Milyen felszabadító érzés! Nem kell ágyba bújni Matthew-val!

Aztán kinyitotta a szemét, és majdhogynem kíváncsian fürkészte a tükörképét. Rakoncátlan fürtjei és a megduzzadt szemhéja dacára most sokkal kisimultabbnak látszottak lágy vonásai, mint néhány órával ezelőtt.

Ebben a pillanatban halk kopogtatás hallatszott a fürdőszoba ajtaján. Luca hátrált egy lépést, amikor Felicity résnyire kinyitotta az ajtót.

– Sajnálom, hogy zavarnom kell, Felice, de a recepciónak szüksége van a családnevére a számítógéphez.
– Conlon.

A lány látta, hogy Luca meglepődik és elgondolkodik.

– Conlon – olyan ismerősnek tűnik... de honnét?

Felicity komoran figyelte őt, de nem merte rávezetni a megoldásra.

Luca hirtelen csettintett az ujjával, és az arca egyszeriben felderült.

– Richard Conlon? – A lány némán bólintott. – Övé volt a *Peninsula Golf Resort*.

– Mielőtt maga bagóért megvásárolta tőle. – A férfi meghökken a keserű hangnemtől. – Richard Conlon lánya vagyok – világosította fel Felicity. – És nekem kell eltakarítanom a romokat, amelyeket maga hátrahagyott.

Ezúttal Lucának nem kellett megerőltetnie magát. Ennek a történetnek az emléke kristálytisztán tolakodott a tudatába. Úgy egy éve vásárolta fel a bajba jutott céget, messze áron alul.

Még most is a gyomrában érezte a kellemetlenül mardosó érzést, hogy egy embernek, aki már padlón volt, megadta azt a bizonyos kegyelemdőfést. Hiába próbálta száműzni az emlékeket, hogy más üzleti ügyekre koncentrálhasson, amelyek a figyelmét és az idejét követelték, ezt az esetet képtelen volt kiverni a fejéből.

Nos, Richard Conlon magát juttatta ebbe a helyzetbe, és ha Luca nem ragadja meg a lehetőséget, hogy jó üzletet kössön, akkor megtette volna más. Csak a részletekre nem emlékezett már, mivel az átvétel lebonyolítását az új menedzsere, Matthew intézte.

Matthew szerint mi is döntötte romba Felicity apját? Szerencsejáték vagy alkohol? Vagy a kettő együtt? Ám bármi volt is az ok, Luca sosem érezte jól magát e közben a pénzügyi manőver közben. És látva Richard Conlon lányának tiszta, sötét szemét, amely most vádlón tekintett rá, a tompa büntudata egyre

erősödött.

– Üzleti döntés volt – igyekezett védekezni.

– Bizonyára – felelte Felicity hűvösen.

– Nézze, tényleg nagyon sajnálom a családját, de nem róhatja fel nekem a történeteket. Az apja nem tett különösebben jó üzleti érzékről tanúbizonyságot, amikor...

– Az apám... – szakított félbe a lány metszően éles hangon. – Az apám kitűnő üzletember volt, és most is az! Hogy a *Peninsula Golf Resort* egyáltalán létezik még, az egyedül az ő munkájának és a számtalan kifizetetlen túlórájának köszönhető, amelyet a *maga cégébe* fektet!

– Még mindig ott dolgozik...? Ó, igen, valóban – válaszolta meg Luca a saját meglepett kérdését. – Menedzserként alkalmaztam.

– *Helyettes* menedzserként – javította ki Felicity gúnyosan. – A páratlan Matthew asszisztenseként! Egy zsarnok asszisztenseként, aki szöges ostorral irányítja a pénzügyi részleget! Aki egyedül a hírnévből él, amelyet az apám szerzett, amikor még tulajdonos volt!

A lány most igazán indulatba jött, és remegett az elfojtott érzelmektől.

– Ha Matthew ekkora szörnyeteg, akkor miért akarta eljegyezni magát vele? – tudakolta a férfi. – És tegnap este miért borult a nyakába kivágott ruhában és félig részegen?

Más körülmények között ezek a kemény szavak megsebeztek volna Felicityt, és szégyennel töltötték volna el, de a jelenlegi lelkiállapotában csak a felszínt karcolták. Ebben a pillanatban csupán iszonyatos dühöt érzett a férfi iránt, akinek a nevében Matthew hónapok óta zsarolja és nyomás alatt tartja őt.

– Mert a maga kiváló társa félreérthetetlenül a tudomásomra hozta, hogy elbocsátja az apámat, ha nem bújok ágyba vele, és nem teszek meg mindent, amit kér tőlem! – vágta gyűlölettel telve a férfi fejéhez.

Luca felnevetett.

– Társam? Matthew nem a társam! Talán azt állította? – A hangja tele volt undorral. Hallgatott néhány másodpercig, aztán elkomorult a pillantása. – Értem. Tehát így dolgozik... Hogyan bánik az alkalmazottakkal? Úgy, mintha övé lenne a cég?

– Pontosan úgy.

Luca ismét gúnyosan nevetett.

– Csak egy cégvezető van, az pedig én vagyok. Matthew, ahogy egyébként a többi menedzser is, öt százalékot birtokol a cégből. Ez jól tesz a munkaerőkölsnek, és emeli a profitot... normális esetben.

– Ó, igen, a profit! – gúnyolódott Felicity. – Majd elfelejtettem. Pedig időközben már mindannyian megismertük a maga kedvenc kifejezését!

– *Scusi?* – Ez volt az első alkalom, hogy a férfi olaszul szólt a lányhoz. – Mégis mit jelentsen ez?

– Profit! – ismételte Felicity. – Elvégre ez az irányelve, a jelszava! Hogy elérje, az alkalmazottait éhbérért dolgoztatja. Ezért kell szegényeknek éjszakáról éjszakára túlórákat vállalniuk. És ugyanebből az okból a *Peninsula Golf Resort* már csak halvány árnyéka annak, ami egykor volt!

– Árnyéka?

– Ugyan, hagyja már abba! – sziszegte Felicity dühösen. – Pontosan tudja, miről beszélek! A *Peninsula Golf Resort* tönkrement, az utolsókat rúgja! Vége! *Finito!* Érti? – Mivel a férfi nem felelt, a lány folytatta: – Ó, biztos vagyok benne, hogy magának jövedelmez még némi profitot, és a számok jól mutatnak a papíron. De közben az alkalmazottak seregétől távoznak, és a vendégek hamarosan követik őket.

Luca elsápadt.

– És ennek mi köze magához? Miért akar mindezek ellenére...?

– Hozzámenni Matthew-hoz? – fejezte be Felicity a férfi mondatát, amikor Luca hangja megremegett.

– Tényleg van mersze kérdőre vonni engem, miért adom el magam egy ilyen férfinak? – Látta, hogy a megfogalmazása telibe talált, és keserű elégtételt érzett. – Mert az apám lánya vagyok. Látom, mi a teendő, és nem hátrálok meg. – Büszkén és határozottan felszegte az állát. – Az apám nem olyan rossz üzletember, mint amilyennek tartja, nem szerencsejátékos vagy iszákos, aki szórja a pénzt. A bátyám meghalt... – Felicity nehézkesen nyelt, és Luca látta, ahogy az aranyló csillogás kihunytt a szemében, és mély fájdalomnak adta át a helyét. – A pénzzel, amelyet az apám annak idején kivett a cégből, egy kicsivel hosszabb életet tudtunk vásárolni neki.

– Mennyivel?